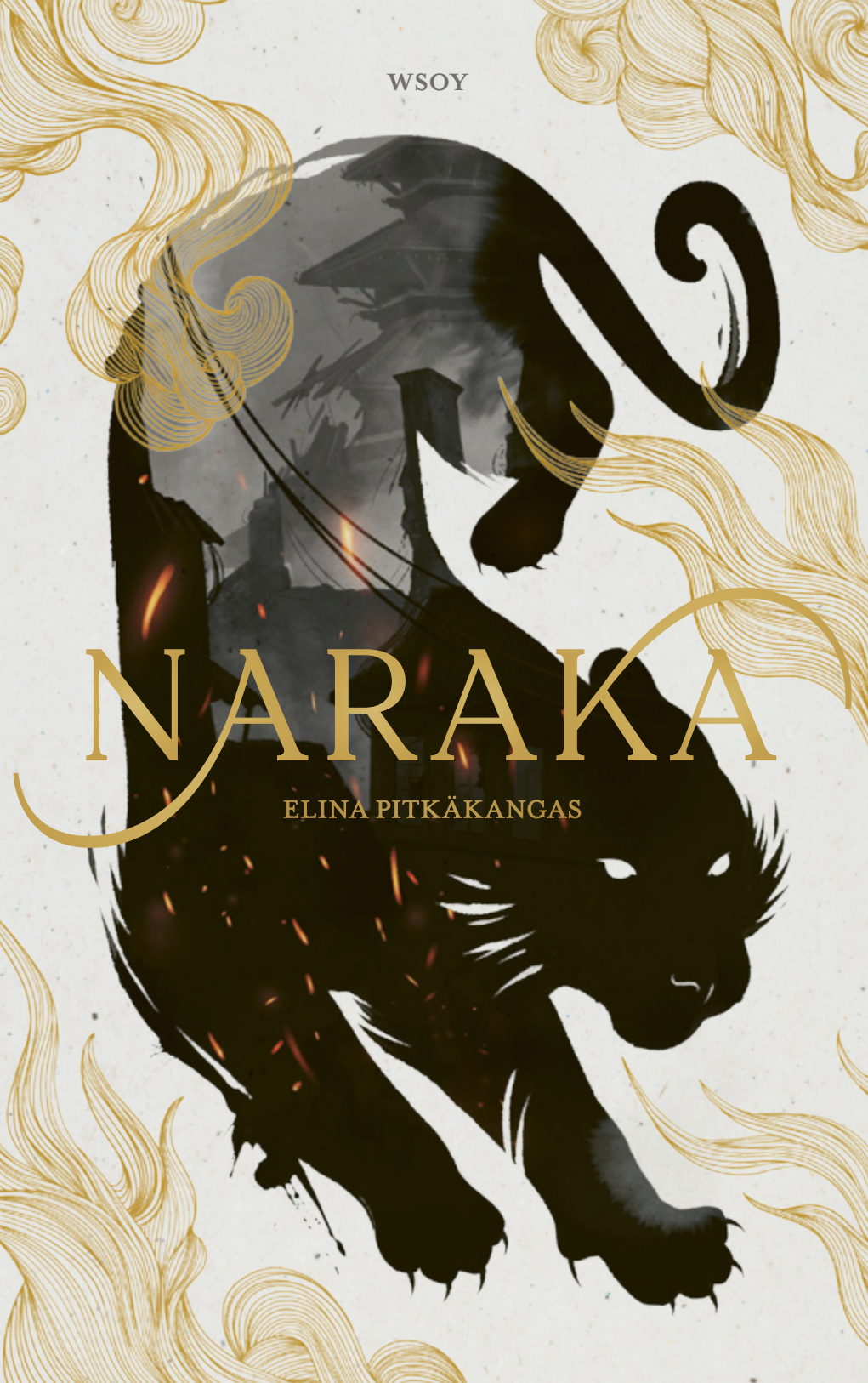

WSOY

NARAKA

ELINA PITKÄKANGAS

ELINA PITKÄKANGAS

NARAKA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

Lainaus sivulla 425 teoksesta
The Seven Military Classics of Ancient China – Taigong's Six Secret Teachings,
englanniksi kääntänyt Anjie Cai Anderson ja Mengchen Wang,
Arcturus Publishing Limited 26/27 Bickels Yard,
151–153 Bermondsey Street, London, 2017. Suomennos kirjailijan.

Lainaus sivulla 427 ja viittaus sivulla 446 teoksesta *Sunzi – Sodankäynnin taito*,
suomentanut ja toimittanut Matti Nojonen, Gaudeamus 2005.

© ELINA PITKÄKANGAS JA WSOY 2024

ISBN 978-951-0-48459-3

PAINETTU EU:SSA

Helenalle.

Prologi

Tiikeriä ei paettu juoksemalla. Sanottiin, että jos petoon törmäsi luonnossa, parasta oli pitää katsekontakti ja perääntyä hitaasti taaksepäin. Kissaeläimet vaanivat saaliitaan piilosta. Ne kiinnostuivat käännetyistä selästä ja jahdin mahdollisuudesta, minkä takia oli tärkeää näyttää, ettei niitä pelännyt.

Katsoin tiikerin keltaisiin silmiin. Ne tuijottivat tyhjästi takaisin pellettirummun koristekuvasta. Lelu käsissäni oli litteä kuin leipä: nahkaisen rumpukalvon toisella puolella oli musteella maalattuja bambunvarsia, toisella puolella irvistävä kissapeto. Reunoihin oli kytketty kaksi naruun solmittua pellettiä, jotka nopeasti käänneltynä nakuttaisivat rumpua.

En ollut vielä kertaakaan kokeillut uutta leluani.

”Etkö pidä siitä, *didi*?” Ren kysyi. Hän tulkitsi mieteliäisyyteni harmiksi ja alkoi saman tien perustella lahjavalintaansa. ”Tiikeri on hyvä eläin. Se antaa sinulle rohkeutta. Sitä paitsi”, isoveljeni osoitti mustekuvaa, ”tiikerisi on valkoinen. Se tarkoittaa, että se on elänyt yli viisisataavuotiaaksi. Sen ikäisenä sen kynnet muuttuvat talismaaneiksi ja turkki suojaa kaikilta sairauksilta.”

Viitoin korjatakseni väärinkäsityksen: ”*Tiedän. Se on bieno. Kii-tos, gēge.*”

”Jos et pidä siitä, käyn vaihtamassa sen. Kauppiaalla oli muitakin kuvia. Miten olisi lepakko?”

Nostin katseeni lelusta häneen. Ren nojasi kyynärpäitään matalaan teepöytään ja hymyili. Neljä vuotta nuorempana olin tottunut hänen huolenpitoonsa, mutta nyt Ren tuntui tavallistakin ante-
liaammalta. Oliko syntymäpäiväni? En ollut seurannut kalenteria. Tädin orpokodissa ei vietetty kenenkään syntymäpäiviä, koska moni lapsista ei tiennyt omaansa. Juhlimme kaikkia yhteisesti uudenvuodenpäivänä, minkä vuoksi minäkin olin pitänyt itseäni kahdeksanvuotiaana jo pitkään.

Syntymäpäiväni kyllä selittäisi, miksi Ren oli halunnut tuoda minut illalliselle Sanduun. Kaupungin valot, ihmisten paljous ja runsaat myyntikojut loivat juhlan tuntua. Olimme kierrelleet basaarilla koko illan, vain ihastellen muualta tuotuja tavaroita, kirkkaita kankaita ja koruja. Olin pysähtynyt tutkimaan myyntipöytää, jonka päällä oli ollut puisia lelutikkuja ja hyrriä. Huomioni oli kiinnittynyt erityisesti varrelliseen rumpuun, jonka pintaan oli maalattu punainen lepakko, *biānfú*.

Lepakot merkitsivät onnea. Niiden nimellä kutsuttiin myös Namlan hurjia, katoilla liikkuvia kuriireita, joilla oli käyrät kukriveitset vöillään ja nopeat haukat varjojensa jatkeina. Olin ihaillut heitä salaa jo pitkään. Bianfut olivat pelottomia. Kukaan ei määrännyt heitä. Heissä oli villiä lumoa, joka erotti heidät muista ihmisistä, kun he laskeutuivat katoilta katutasolle kävelemään.

Ren oli antanut minun viipyä lelukojulla tavallista pidempään. Normaalisti hän olisi ohjannut minut eteenpäin ja muistuttanut, että voisimme veistää lelumme itse, mutta sillä kertaa hän oli ostanut minulle salaa lahjan. Hän ei ollut kuitenkaan tajunnut minun pitäneen juuri lepakosta, sillä rummussa, jolla hän oli minut hetkeä myöhemmin yllättänyt, oli väärä kuva.

”Minusta se on upea”, Ren sanoi, ”mutta jos haluat mieluummin lepakon, haen sen sinulle.”

”Oikeasti?” varmistin. ”Voisitko?”

”Totta kai”, Ren nyökkäsi. ”Koju on ihan kulman takana. Minulla ei mene kuin hetki.”

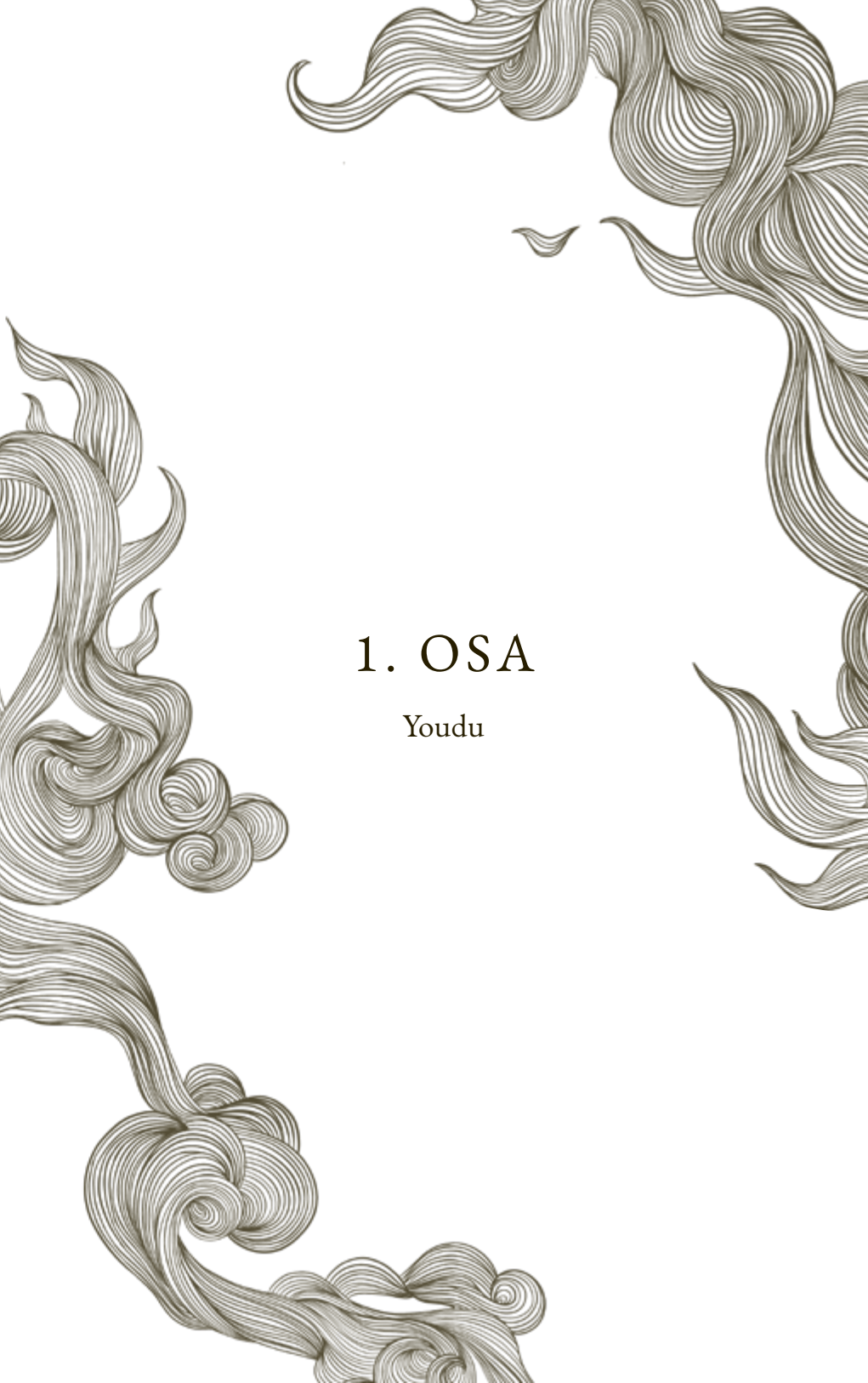
Hän otti tiikerirummun ja nousi pöydästä, vaikka tee hänen kupissaan höyrysi vielä. Hymyilin huulet viivana. Minua nolotti. Olin riittävän vanha vahtimaan karjaa ylängöillä, en olisi saanut haikailla lelujen perään sillä tavoin. Samalla olin helpottunut, että sain vaihtaa tiikerirummun lepakkoon. Ren oli valinnut kertoa vain hyviä puolia kissapedosta, mutta olin varma, että hän oli kuullut myös niistä toisista, pelottavammista.

Uskomusten mukaan ihminen, jonka tiikeri oli syönyt, ei voinut siirtyä Tuonpuoleiseen, vaan kuolleen henki kiinnittyi petoon. Pelon riivaamana henki usutti tiikeriä toistuvasti uusien ihmisten kimppuun toivoen jonkun muun ottavan paikkansa.

Millaista kauhua sellainen saattoi olla? Elää pedon vankina alati peloissaan, alati vihaisena?

Pelkkä ajatuskin kylmäsi sydäntäni.

1. OSA

Youdu

10 vuotta myöhemmin

1. luku

Tulevaisuuteni ennustettiin minulle ensimmäisen kerran, kun olin kaksitoista kuukautta vanha. Äitini oli järjestänyt rituaalin sukunsa perinteiden mukaisesti ja kutsunut kotimme joukon Etelä-Fusangissa kasvaneita ystävättäriään. Vieraat olivat tuoneet mukanaan monenlaisia esineitä, joista jokainen edusti eri ammattikuntaa: kirja merkitsi opinpolkua, vehnänkorsi maanviljelijää, sinettileimasin virkamiestä. Äiti oli levittänyt esineet valkoiselle pöytäliinalle ja laskenut sitten minut tavaroiden eteen. Siitä, mihin esineeseen tarttuaisin, pystyttiin pääättelemään, mihin ammattikuntaan tulevaisuudessa päätyisin.

Kuulemani mukaan olin ollut kiinnostuneempi äidistä kuin ennusteista. Olin pyrkinyt sinnikkäästi äitiä kohti ja viis veisannut tavaroista ympärilläni. Pienen houkuttelun jälkeen olin lopulta tarttunut punaiseen, miekan kädensijasta irrotettuun tasseliin – soturin ja veren symboliin.

En tiennyt, miten äiti oli valintaani suhtautunut. Soturin tie saattoi merkitä turvaa perheelle, mutta minun tapaustani varjosti isoveljelleni neljä vuotta aikaisemmin tehty ennustus. Siinä missä minä olin vältellyt tavaroita, Ren oli siepannut muutta mutkitta puisen sinettileimasimen. Vieraat olivat riemastuneet virkamiiehen vaurautta lupaavasta ennustuksesta. Sitten heidän hymynsä olivat vaihtuneet kauhistuneisiin henkäyksiin, sillä Ren oli katkaissut kahvan leimasimesta.

”Mitä epäonnea”, vieraat olivat huokailleet. ”Rikollisen tie, valitan, mutta sitä se tarkoittaa.”

Sen oli täytynyt olla musertava päivä äidille. Hänet muistettiin rauhaa vaalivana naisena. Äiti oli poiminut lääkekasveja, yskänlääkkeenä käytettävää *bèimǎa*, sekä kultatoukaksi kutsuttavaa loissientä, jota hän oli myynyt Namlassa ihmisten elinvoiman parantamiseksi. Hän ei ollut tehnyt numeroa itsestään. Siksi oli vaikea ymmärtää, miksi hänen toinen poikansa oli tarttunut esineistä sotaishintaan ja toinen katkaissut järjestyksen symbolin kahtia.

Kun Ren ja minä menetimme hänet muutamaa vuotta myöhemmin, monet äidin harjoittamista perinteistä hiipuivat hänen mukanaan. En juuri ajatellut ennustustani. En tunnistanut merkkejä, jotka vuosi vuodelta ohjasivat minut lähemmäs soturin tietä ja Renin kohti kivisempää kaitapolkua.

Vasta jälkikäteen kaikki näytti kristallinkirkaalta.

Ren oli pyrkinyt bianfujen riviin ennen minua. Hän oli pitänyt laittoman työnsä salassa ja ehtinyt opetella salakuljettajien tavoille puoli vuotta, ennen kuin olin saanut vihiä hänen yöllisistä työtehtävistään. Olin ollut silloin kaksitoistavuotias. Naivi ja utelias pääsemään mukaan. Bianfut eivät olleet silmissäni rikollisia, kuten varkaat tai murhaajat. Heihin suhtauduttiin Namlassa varauksella, mutta samaan aikaan he edustivat uskaliasta ja vapaata joukkoa, johon vallan koura ei ulottunut. Heidän työnsä toi heille rahasummia, jollaisista pelto- tai tietöissä sai vain haaveilla.

Renin kapina järjestelmää vastaan oli siis alkanut jo vuosia sitten.

Mitä taas minuun tuli, varoitus sotaishista tulevaisuudestani oli annettu niihin aikoihin uudelleen.

Päivänä, jona olin seurannut Reniä vuorille, bianfujen johtaja rouva Trizin oli lukenut kättäni. Olin pyytänyt häneltä uutta viittomanimeä, sillä ensimmäinen oli ollut apotin antama ja viittannut punaisiin poskiin, jotka minulla oli pikkulapsena ollut. Viittomanimen tarkoitus oli kuvastaa kantajansa ominaisuuksia, ja

kämminen uurteista pystyi näkemään paljon. Olin jo silloin tiennyt, että hallitseva elementtini oli vesi: sormeni olivat pitkät ja kapeat, ja niiden päiden pienet kohoumat kertoivat herkästä luonteesta.

Rouva Trizin oli kuitenkin lukenut kädestäni jotain, joka oli saanut hänet nimeämään minut Myrskyksi. Olin hämmästellyt valintaa silloin.

Nyt, kuusi vuotta myöhemmin olin lunastanut ennustukseni.

Katsoin horisontissa kohoavaa Saser-kangria, alueen korkeinta vuorta, jonka huipun harmaat pilvet olivat nielaissseet. Namlan maakunta uinui hyisessä talvihoroksessa. Päivä oli ollut tyyni, mutta sää saattaisi muuttua nopeasti. Vuoristo oli sillä tavalla arvaamaton. Yhdessä hetkessä taivas oli sininen, toisessa sumu sulki valon sisäänsä niin tiheästi, että kodeissa oli sytyttävä voilamput jo päivällä. Hetkellinenkin lumisade pystyi tukkimaan solat ja katkaistamaan kulkuyhteydet kylien välillä.

Olin varautunut jäämään vuorelle yöksi. Halusin tavata Saser-kangrin ainoan asukkaan – bianfujen johtajan, joka oli nimennyt minut Myrskyksi, ennen kuin olin kutsunut ensimmäistäkään rajuilmaa avukseni. Jos rouva Trizin oli ennustanut kädestäni keran, hän voisi tehdä sen uudelleen.

Tein matkaa vuorelle monta tuntia. Luoviessani eteenpäin polvenkorkuisessa lumessa kirosin, miksei vanha nainen voinut laskeutua talveksi kaupunkiin muiden tavoin. Saser-kangrin pagodia käytettiin bianfujen kokoontumisissa, mutta talvikuukausina olosuhteet pitivät kuriirit kaupungissa. Vain rouva Trizin pysyi ylhäällä vuorella, yksin tuulisessa valtakunnassaan.

Iltapäivän hämärä hiveli jo taivaankantta, kun pagodi viimein ilmestyi näkyviin havupuiden takaa. Se oli vanha, monikattoinen temppelirakennus, joka oli seissyt tyhjillään Saser-kangrilla jo kauan ennen bianfuja. Kymmeniä värikkäitä rukouslippunauhoja oli kiinnitetty rakennuksen kaarevien kattotiilien ja kallion väliin. Niistä lähti tasainen, nouseva ja laskeva ääni, kun alhaalta puhaltava ilmavirta piiskasi kapeita lippuja.

Kopautin lumet saappaistani porrastasanteeseen. Pagodin ovi oli lukitsematta, ja sen takaa tulvi setripuun ja suitsukkeen pihkaista tuoksua. Rouva Trizin istui kamiinan ääressä polvet koukussa, piippu kädessään. Hänen mustat hiuksensa oli palmikoitu kahdeksi pitkäksi letiksi. Silmäpussit roikkuivat ja kasvoilla oli maksaläiskiiä. Harmaasta jakin villasta kudottu chuba suojasi häntä pakkaselta.

Laskin talviviitan hupun. En olettanut rouva Trizin tunnistavan minua heti. Olin kasvanut. Kävin polvilleni naisen eteen ja kumarsin kohteliaasti.

"Kunnianarvoisa mestari", tervehdin. "Nimeni on Kong Dawei. Myrsky. Muistatteko minut?"

Enempää en ehtinyt tehdä, kun rouva Trizin tarttui jo käteeni. Hän veti hansikkaani pois ja tunnusteli kylmää ihoani ranteesta sormenpäihin. Annoin hänen tehdä niin. Kädestä lukeminen oli rouva Trizin tapa selvittää, miten olin poissaoloni aikana muuttunut ja kuinka paljon minusta oli jäljellä sitä hiljaista ja harmitonta poikaa, jonka hän oli kerran tuntenut.

Pelkasin, mitä hän saisi selville. Miten paljon kärsimystä vuodet olivat sieluuni kaivertaneet.

Rouva Trizin paineli kämmentäni ja nosti sen sitten kasvojensa eteen. Hän imi piippua samalla kun luki. Väliimme levisi savua, jonka imelä tuoksu kutitti nenääni. Yritin olla nyrpistelemättä.

Hetken kuluttua rouva Trizin viisti piipun varrella kämmeneeni.

"Tämä tässä on kohtalonviiva", hän viitto. "Kun se alkaa läbeltä elämänviivaa, henkilö kokee paljon vastoinkäymisiä. Sinulla se on poikkeuksellisen vahva. Tämä tässä puolestaan – tämä pienempi uurre – tarkoittaa, että toimesi vaikuttavat muihin."

"Ne ovat jo vaikuttaneet", vastasin.

En katsonut rouva Triziniin niin myöntäessäni. Minua hävetti.

"Kyllä", rouva Trizin nyökkäsi. "Ne ovat vaikuttaneet jo. Mutta viittaaan nyt tulevaisuuteen."

Nainen imi piippua jälleen. Hänen raskasluomisissa silmissään välkehti kultaa, aivan kuin tulenkipinät olisivat valaisseet niitä.

Rouva Trizinin valinta elää eristyksissä oli kasvattanut hänen henkisiä voimiaan samoin kuin pato kasvatti veden energiaa. Arvelin hänen lukeneen kädestäni enemmän kuin hän paljasti.

”Minulla oli aavistus, että myrsky seuraisi sinua kaikkialle minne menetkin. Mutta että näin kirjaimellisesti? Sinulla on kerrassaan poikkeuksellisia kykyjä, lapsi. Voit kutsua ukkosenjumalaa.”

”Sillä ei ole merkitystä”, vastasin. Ymmärsin rouva Trizinin uteliaisuuden, mutten ollut noussut vuoripagodille saadakseni ylitystä. Oli tärkeämpiäkin asioita. ”Veljeni on poissa. Hänet lähetettiin Narakan työleirille kaksi vuotta sitten, enkä tiedä mitä hänelle on tapahtunut sen jälkeen. Te ennustitte myrskystä vuosia sitten ja ennustus kävi toteen. Jos voitte selvittää mitään veljeni kohtalosta, tehkää se.”

Rouva Trizin ei vastannut heti mitään. Savu luikersi hänen rypyisten huultensa raosta. Hän tutki kasvojani mietteläänä, selvästi pohti, kuinka paljon halusi neuvoillaan vaikuttaa valintoihini.

Sitten hän yllättäen käski: *”Muodosta silta kanssani.”*

Kavahdin.

Se oli epätavallinen pyyntö. Silta tarkoitti jaettua tietoisuutta, jaettua sielua. Sen aikana pystyi antamaan aistikokemuksia ja tunteita, mutta myös kokonaisia muistoja toiselle osapuolelle. Kun minut ja Ren oli hyväksytty bianfuiksi teini-ikäisinä, rouva Trizin oli opettanut, kuinka muodostaa yhteys haukkojemme kanssa. Linnut auttoivat meitä liikkumaan katoilla ja vuorenkielekkeillä. Niiden terävien aistien ansiosta bianfut välttyivät onnettomuuksilta jopa pimeään aikaan.

Silta haukan kanssa oli kaunista yhteistyötä. Villieläin oli riittävän primitiivinen kantaakseen ihmisen sirpaleisen ajattelun ja huolet. Sen sijaan toinen ihminen analysoi niitä. Penkoi salaisuuksia ja pelkoja, joita ei ollut tarkoitettu muille. Miksi rouva Trizin halusi katsoa pääni sisään? Hänen iiriksensä – tavallisesti hiilenmustat – olivat muuttuneet kultaisiksi. Aistin naisen väkevän energian ympärilläni, kun hän kurotti mieltäni kohti.

Sydämeni alkoi hakata.

Rauhoitu, käskin itseäni. Mitä pelättävää minulla on?

Rouva Trizin oli mestarini. Voisin luottaa hänen turvaansa, siihen, että hän piti minut suojassa. Kyse oli pelkistä muistoistani, ne eivät voineet satuttaa minua enää. Hengitin syvään. Suljin silmäni ja hiljennyin kuuntelemaan ajatusteni äänekästä sorinaa. Avasin mieleni ja annoin menneisyyteni rouva Trizinille, jokaista synkintä, ruminta yksityiskohtaa myöten.

Hän ei etsinyt surua mielestäni. Hänen ei tarvinnut. Muistoni vyöryivät pintaan, toinen toistaan kaoottisemmin kirkuen, taistellen tilasta ja huomiosta.

Rouva Trizin eli mieleni kautta hetken, jona hänen oppilaansa Ruby Shay oli liitännyt katonharjoilla kanssani. Hän näki, kuinka tyttö oli ryöstömurhannut viisi miestä, ja kuinka olin sen seurauksena joutunut pakenemaan veljeni kanssa Fusangin pääkaupunkiin, Penglaihin. Hän näki, kuinka meidät oli pidätetty. Renin käsi katkaistu ja minun hiljaisuusvalani murrettu. Rouva Trizin kuuli puheääneni. Hänestä tuli ainoa ihminen koko Namlan maakunnassa, joka tiesi, että vaikka olin valinnut kommunikoida viittomakielellä, hiljaisuusvalaa minulla ei enää ollut.

Rouva Trizin näki otteita varjelijakoulutuksestani, hän näki ystäväni kasvot – Sunanin, Neanan ja Vinhin – ja myös sen, kuinka olin hyvästellyt Renin ja joutunut palvelemaan halveksimaani ihmistä, Tiikeriklaanin valtiatarta Jian Dajia lähes kaksi vuotta. Viimeisenä rouva Trizin näki, mihin kaikki oli päättynyt: haukkani Qiun kuolemaan ja raivoon, joka oli saanut taivaan repeämään sateeksi ja salamoiksi ylläni.

Muistoni olivat niin eläviä, niin voimakkaita, että aloin täristä. Tunsin sydämessäni Qiun hädän. Sen hirveän kauhun, kun haukkaa oli rokotettu jaloista. Jouduin elämään hetken painajaisisani yhä uudelleen. Joka yö yritin pelastaa Qiun. Koskaan en onnistunut.

Rouva Trizin painoi karheat kätensä poskilleni. Vasta hänen hellän kosketuksensa myötä huomasin, että olin alkanut itkeä. Kyyneleet valuivat pitkin kasvojani, jäätyivät iholleni.

"Olen paboillani, lapsi", rouva Trizin viitto.

"En pystynyt suojelemaan Qiuta..." sanoin ääneen. En enää välittänyt suojata puheääntäni. "Yritin auttaa perhettäni. Ja nyt Ren on poissa – Qiu on poissa... Sieluni on rikki."

"Sielusi on yhä ehjä", rouva Trizin keskeytti. *"Et ole rikki. Olet menettänyt paljon, mutta saanut tilalle enemmän. Sinulla on ukkosen jumala puolellasi."*

"En välitä siitä. Haluan vain veljeni takaisin kotiin."

"Niinhän sinä haluat. Olet jo päättänyt, että hän tarvitsee pelastusi. Menet etsimään häntä, vaikka vaihtoehtonasi olisi jäädä kotiin ja elää rauhassa muun perheesi kanssa."

Rouva Trizin katkaisi sillan väliltämme, ja hänen rauhoittava tukensa haihtui. Horjahdin. Yksin jääminen hulmahti kylmyytenä lävitseni, ja nojasin otsani kämmeneen. Tunsin pientä pistelyä sormissa ja kohoavan lämmön vatsanpohjassa, kuten aina silloin kun energiaportit sisälläni avautuivat. Kehoni reagoi tunnekuuhuun, aivan kuin olisin valmistautunut taistelemaan. Qi virtasi meridiaaneissa. Se oli humisevaa jännitettä, joka sai ihokarvani pystyyn.

Rouva Trizin kosketti olkavarttani.

Nostin vettyneen katseeni – ja silloin näin saman kuin hän. Äkki-jyrkkä pimeys oli verhonnut pagodin. Ulkona tuuli oli voimistunut, se ujelsi kattotiilien alla ja koetteli rakennuksen seiniä. Rouva Trizin lasi piipun ja nousi vaivalloisesti seisomaan. Hän oli lyhyt nainen, tanakka ja kumararyhtinen. Paksu chuba näytti raskaalta hänen yllään. Hän käveli oven luo ja avasi sen pahaenteisesta viimasta huolimatta.

Sisään puhalsi kireä pakkastuuli. Rouva Trizinin palmikot lennähtivät ja piippu vieri lattialla. Erotin hämärää valkeutta, vaaka-suoraan vihmovaa lunta, joka tiesi hengenvaaraa vuorenrinteillä. En ollut uskoa silmiäni... Enkö ollut juuri kävellyt ulkona selkeässä säässä? Vuoret olivat pelkkiä harmaanhaaleita siluetteja enää, utuisia hahmoja pyryn takana. Tuisku repi havupuita ja natisutti pagodin vanhoja pilareita.

Rouva Trizin työnsi oven takaisin kiinni. Hän kääntyi ja pyyhkäisi lunta vaatteistaan.

”En usko sattumiin”, hän viitto. ”Kun sanot, ettet välitä tästä kyvystä, tulet samalla selittäneeksi sen, miksi jumalat reagoivat sinuun. Sinulla on vahva yhteys daoon. Ymmärrätkö?”

Tuijotin häntä jähmettyneenä.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun sää myötäili voimakkaita tunteitani, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun kukaan ilmiötä todistanut suhtautui kykyihini muuna kuin hirvittävänä demonisena voimana. Rouva Trizin ei pelännyt minua. Hän palasi luokseni, tarttui kuparipannuun ja alkoi tarjoilla voiteetä, aivan kuin lämmin juoma olisi ollut kaikki mitä tarvitsimme.

”Tulit tänne asti pyytämään neuvojeni, joten tässä sinulle yksi: ole varovainen kehen luotat. Vaikka et näkisi ukkosenjumalaa aseena, se ei tarkoita, etteivätkö muut näkisi. Kaikilla ei ole yhtä rauhanomaisia aikeita kuin sinulla, lapsi.”

Rouva Trizin piti tauon kaataakseen höyryävää, punakultaista juomaa kuppeihin. Sitten hän laski pannun käsistään, ojensi kupin minulle ja lisäsi: *”Vaikka senhän sinä jo tiedät.”*

"Pitäkää silmänne auki.
Demoni on täällä."

www.wsoy.fi

9 789510 484593

N84.2

ISBN 978-951-0-48459-3